

ноя си Божественна веселба. Та помага злополучни те, и утѣшава оскорблени те, улеснява немощны те, и соблюдава това святично соединѣніе, кое то творецъ всѣхъ искалъ бы да состави въ чловѣцы те. То и само, да река така могло е да постави чловѣческій родъ благополучень, ако сички те слѣдуваха това твердо. Иисусовиъ думаше, чи благотворенія та са толко побѣдоносни знаменія, кои то благотворителный чловѣкъ стига въ чловѣчески те сердца. Ако сѣкой чловѣкъ правине добро то споредъ сила та си, не бы былъ нигой между чловѣцы те злополучень.

Благотвореніе то, и както думамы нѣя добротвореніе то е Естественна склонность за да правнигой си добро то, и извира отъ чловѣколюбіе то, кое то ны подманюва да содѣйствувамы споредъ сила та ны за благополучіе то ближнаго нашего. Неизмѣрна та мудрость Божія предвидѣла, чи было невозможно да ся воздержи равность между чловѣцы те за земны те добринны, за да возбрани тая неравность, коя то происхожда отъ това, и да постави правда та равновѣстна въ чловѣчески те работы, вдухналь сѣбному чловѣку това Естествено чувство, както злополучія та другихъ. Така сички те чловѣцы требува да мыслятъ добротвореніе то, като истинна должность, като неизбежно одолженіе, кога са въ состояніе да го извършавать. Не требува да смѣсувамы любовь та, съ благотвореніе то: зацо то иматъ различа, колко то умзрѣніе то и дѣланіе то (сѣордѣ